

ONDERHUIDS VERRAAD

ONDERHUIDS VERRAAD

MARINA THEUNISSEN

THRILLER

2025
BEEFCAKE PUBLISHING

***Liefde is een toestand waarin sommige mensen
dingen zien zoals ze niet zijn.***

Marina Theunissen

‘Kom, Jack Daniëls,’ grijpt ze de fles op de passagiersstoel.

‘Santé, Sofie,’ en ze schroeft de dop los. Ze lust geen whisky. Van de geur alleen al kokhalst ze. Waarom ze dan whisky drinkt? Ze hoopt voldoende verdoofd te zijn, zodat ze zich in de armen van de eeuwigheid kan nestelen.

Ze drinkt, ze walgt... de fles moet leeg. Een andere uitweg is er niet en dat heeft ze enkel aan zichzelf te danken. Ze heeft geblunderd en denkt aan Herman die haar verleid heeft, die haar de hemel op aarde beloofde, om haar daarna te dumpen als een stuk vuil in een diepe container van onmacht.

‘Begrijp je...’ zegt ze tegen de kraai die in het schijnsel van de koplampen passeert, ‘dat ik geen andere keuze heb?’

Ze denkt aan de mensen uit haar dorp: de burens en de weinig belangrijke vrienden. Een wrange lach ontsnapt wanneer ze zich voorstelt hoe haar lichaam wordt bovengehaald.

In gedachten ziet ze hen staan, reikhalzend achter een roodwit lint om een glimp van haar verzopen lijf op te vangen. Haar lach klinkt waanzinnig.

‘Dubbel verzopen, Sofie, door het kanaalwater en door de whisky.’

Met haar hoofd achterover giet ze volle teugen door haar keel. Die voelt verdoofd. Haar kleding stinkt. Ze krijst. De drank maakt haar stilaan gek. Ze kan niet meer terug. Dat besef maakt haar roekeloos.

Waarom moest haar dat overkomen? Haar boosheid die veranderde in woede waarna ze zon op wraak. Wie draait ze een rad voor de ogen? Niemand anders dan zichzelf, Sofie, de gedoodverfde mislukkeling.

Trouwens, wat doet ze hier? Stilaan neemt de angst het over van haar denken. Alleen het klotsen van het kanaalwater in deze duistere nacht is duidelijk hoorbaar.

‘En? Wat is mevrouw van plan? Je weet toch dat dit het jaagpad naast het kanaal is? Verboden terrein voor onbevoegden. Verwacht je iemand?’

Aan elke kant van de auto staat een politieagent. Sofie schrikt. Ze zijn te vroeg, ze is nog niet dood. Hadden ze even gewacht, dan... Hoe zielig. Kan ze dan nooit iets goeddoen?

Met de lege fles whisky op haar schoot is ze in slaap gesukkeld. Hoe heeft de politie haar gevonden? ‘Niet zo moeilijk, hé, Sofie.’

Het doordringende geklop negeert ze. ‘Doe open of we breken een raam.’

De kleinste agent heeft een dikke kei in zijn handen, klaar om het spektakelmoment van zijn dag te beleven.

‘Nee! Laat me gerust.’

‘Voor de laatste keer, doe die deur open. Wij willen je helpen.’

Sofie weet dat niemand dat kan. William, haar echtgenoot niet, Herman, die andere man, ook niet, om nog maar te zwijgen over die twee broekventjes die erg krap in hun politie-uniform zitten.

Sofie is afgemat, leeg-gehuild, moe-gevochten. Haar reserves zijn opgebruikt. Ze schreeuwt haar stem stuk, bonkt met haar hoofd tegen het stuur, een race zonder finish.

Plots ziet ze dat de ergste bemoeial een steen boven zijn hoofd tilt. Krampachtig ontgrendelt ze de deur en stottert: ‘Ik moet, ik wil...’

‘Zo te ruiken, ontnuchteren. Kunnen wij iemand verwittigen?’

‘Niemand, laat me gerust.’

Die nacht wordt ze geboeid naar het politiekantoor gebracht. Sofie reageert opstandig wanneer de oudste van de twee opnieuw vraagt of ze iemand kunnen verwittigen.

‘Nee, je kunt niemand verwittigen. Ik ben helemaal alleen op deze klotewereld.’

Ze schrikt van haar grove taal en verontschuldigt zich met dubbele tong: ‘Sorry, de drank, zie je?’

‘Je identiteitskaart?’

‘In mijn handtas. Op de bodem van het kanaal.’

‘Je man? Je vriend?’

‘Geen van beiden. Laat me gerust.’

‘Een nacht in ons hotel zal je misschien bevallen. Als het ochtendgloren je nuchter krijgt, praten we verder.’

De celdeur valt met een nijldige klik in het slot. Ze beseft dat ze nipt aan de dood is ontsnapt.

De volgende morgen staat William op het politiekantoor waar zij enkele uren geleden is binnengebracht. Hij komt de verdwijning van zijn vrouw melden.

‘Mijn vrouw, ze is vannacht niet thuisgekomen. Ik maak me zorgen.’

Als ze Sofie uit haar nachtcel halen, loopt William haar tegemoet. Hij huilt. Of hij doet tenminste perfect alsof.

Krokodillentranen, denkt zij.

Sofie weet dat hij haar voor de zoveelste keer de dieperik ingeduwd heeft. In een bloemlezing aan superlatieven belooft hij dat het vanaf nu anders wordt. Hij vertelt de politie en ook aan haar dat hij verlof heeft aangevraagd, iets wat hij nooit eerder in zijn leven heeft gedaan omdat macht en aanzien in zijn job van het grootste belang zijn.

Voor hoelang... vraagt ze zich af. Ze spreekt het niet uit. Ze zwijgt. Ze weet dat William niet graag onderbroken wordt tijdens het delen – *wat ze zelf het opdringen noemt* – van zijn mening.

‘En, schat, ik heb een vakantiehuisje in de Ardennen geboekt. Jij krijgt daar de rust die je zo nodig hebt om alles te verwerken. Ik beloof het je.’

‘Maar...’ protesteert ze. Ze durft niet zeggen dat het dat niet is wat ze wil.

‘Maak je geen zorgen. Ik heb wat kleding in een koffer gestopt, ook toiletgerief en wat je nog nodig hebt voor die ene week. Trouwens, in de buurt zijn er winkels, mocht er iets ontbreken.’

‘Maar ik wil...’

‘Wat ik ook wil, schat. Genieten van de natuur en vooral van elkaar. Van de stilte die ons beiden de nodige rust zal geven voor een nieuwe start. Dat wil jij toch ook? Dat is toch wat ik hoop.’

Zonder verder tegenpruttelen stapt Sofie naar Williams auto. Galant doet hij voor haar de deur open en klikt nog vlug de veiligheidsgordel vast. Hij drukt een natte zoen op haar lippen. Ze

gruwt maar laat het niet merken. Heimelijk veegt ze met de mouw van haar trui het kwijl af. Ze kokhalst. Gelukkig ziet hij het niet.

Op zijn vraag of ze goed zit, knikt ze en focust zich op de weg, op bekende en minder bekende plaatsnamen. Intussen probeert ze de geforceerde stemming van William te plaatsen.

Ze is doodop, haar gedachten flitsen aan en uit, wat haar nog onrustiger maakt. Diep vanbinnen voelt ze hoe haar angst iedere seconde verergert. Haar oogleden schuren, ze kan haar ogen haast niet meer openhouden.

Blijkbaar voelt William haar vermoeidheid, hoe ze vecht tegen de slaap. Hij zet de radio zachter en legt heel even zijn hand op haar been, zoals hij dat vroeger altijd deed om haar gerust te stellen. Toen werkte dat, maar vandaag jammer genoeg niet. Zo zacht dat Sofie het bijna niet hoort zegt hij:

‘Vecht er niet tegen, schat, alles komt goed. Ik beloof het.’

Zijn oogcontact, de speelse lichte aanraking, zoveel begrip na wat ze hem heeft aangedaan, had ze niet verwacht. Ongelovig kijkt ze naar William, probeert een glimlach en zegt:

‘Mijnheer, wat heb je met mijn man gedaan?’

Een seconde lang zwijgt hij, draait dan zijn hoofd in haar richting. Sofie schrikt: zoveel haat in een paar ogen heeft ze nooit eerder gezien. Heeft ze het alweer verkeerd begrepen? Ze is bang, kijkt recht voor zich uit en concentreert zich op haar ademhaling. Meestal helpt dat.

Vier tellen in, zes tellen uit. Even later keert de rust een beetje terug en ze denkt: *‘Sofie, dat waren die opgewekte spoken die je in je troebele geest hebt opgeroepen. Logisch na die zuippartij van gisteren.’*

Ze kalmeert enigszins, de vermoeidheid neemt nog toe. De eentonige geluiden van de autobanden op het wegdek dragen haar weg in een onrustige slaap, waarin demonen haar blijven teisteren. Ze wordt heen en weer geslingerd, net zoals een paar maanden geleden. *Herman – William – Herman...?*

Ze schrikt wakker. William versnelt de auto en rijdt door een diepe kuil. Een grote plas water vol modder spettert tegen de voorruit. Sofie krijst en krimpt ineen. Hij lacht, zijn hatelijke lach. Doet hij dit expres, nu ze net in slaap was gevallen? Wat is er toch

met hem? Hij gedraagt zich al vreemd sinds hij haar uit het politiekantoor haalde. Een ander woord voor dit gedrag heeft ze niet.

Ze herinnert zich de gelaatstrekken van de twee agenten die haar in de vroege uurtjes naar het politiekantoor hebben gebracht. Onder het mom van dronkenschap, zelfmoordgedachten, respectloos gedrag tegenover het gezag en het niet in het bezit zijn van de identiteitskaart.

Zij hadden geprobeerd William te overtuigen dat ze nog even wilden checken of alles in orde was met zijn vrouw. Hij had dit drastisch geweigerd en onbeschoft geantwoord dat hij wel wist wat hij moest doen.

‘Je zei dat je mijn identiteitskaart hebt meegenomen? Waar ergens heb je ze gevonden? Niet in mijn handtas op de kanaalbodempdem. Dat verzinsel heb ik de politie op de mouw gespeld.’

Een verveeld ‘mmm’ en verder niets.

‘Waarom antwoord je niet? Mijn make-up-artikelen, heb je daar echt aan gedacht?’

Opeens verandert zijn eerdere bezorgdheid en hij snauwt. ‘Wat jij blijkbaar vergeten bent, lieve Sofie, is dat je me ooit trouw hebt beloofd. Je hebt onbeschaamd de huwelijksring om je vinger geschoven. Voor mij was dat een ritueel met betekenis. Wat ik me vandaag afvraag is of je die ring ook aandeed om een scheve schaats te rijden?’

‘Doe niet zo achterlijk.’

‘Wie is hier achterlijk? Naar bed gaan met de een of andere boertige arbeider uit een autofabriek?’

‘Het is niet omdat jij hebt gestudeerd en een hogere functie in de wacht kon slepen dat je een beter mens bent.’

‘Oh, ik begrijp het al, mevrouw is me beu. Na al die jaren laat ze me stikken voor een minderwaardig individu met autistische trekjes. Was hij goed in bed? Anders wil ik hem uitnodigen om hem gesofisticeerde trucjes te leren.’

‘Je hebt gelijk. Ons liefdesleven is niet meer wat het vroeger was. Ik had zoveel nood aan affectie en ik heb altijd gedacht dat jij me die kon geven. Dus ja, ik heb me vergist. Sorry daarvoor. Ik had niet de bedoeling je te kwetsen.’

‘Ach, wat ben ik nu ontroerd.’

‘Vergeet niet, William, dat ik ooit veel van je heb gehouden. Met schade en schande ben ik erachter gekomen dat mijn liefde voor jou niet voorbij is. Misschien kunnen we...? Wat denk je van een therapie?’

‘Heb je spijt?’

‘Ja, William. Vooral veel verdriet voor wat ik je heb aangedaan. Ik dacht...’

‘Mevrouw kan denken.’

William draait het raam naar omlaag. ‘Hebben jullie het gehoord? Er zit niet alleen zaagmeel in het hoofd van mijn vrouw. Halleluja!’

Dan sluit hij het raam en kijkt naar haar. Sofie schrikt. Als die blik in zijn ogen kogels waren, was ze nu dood. Voor de eerste keer in hun jarenlange huwelijk is ze bang voor die man. Haar man. Met voorzichtige woorden smeekt ze:

‘Wil je alsjeblieft niet als een gek rijden? Ik beloof dat ik vanaf nu jou en niemand anders trouw blijf. Laat het ons proberen, William, alsjeblieft?’

‘Te laat, schat. Veel te laat.’

‘Waarom? Zeg wat je van me wil. Waar zijn we, William? Het is hier zo akelig desolaat. Naar waar breng je mij? Je maakt me bang. Ooit hielden we van elkaar.’

‘Ooit, dat zeg je goed en dat vervang ik vanaf dit ogenblik voor eens en altijd door ‘nooit’!’

Dit is het moment waarop Sofie denkt dat haar man echt gek is. Hij stuurt de wagen van links naar rechts over veldpaden en tussen de bomen van te dichtbegroeide bossen. Nergens een wegwijzer, nergens een huis. Het is er angstaanjagend en het lijkt alsof de man die naast haar zit, niet de persoon is met wie ze nog steeds getrouwd is.

Ze trekt aan de deurklink, die zit vast. Ze probeert het raam te openen. Geblokkeerd. Ze bonkt met beide vuisten tegen het venster. Ze trekt een schoen uit en beukt met de hak ongenadig hard tegen het glas. Het glas is te sterk voor een maatje achtendertig.

Sofie huilt, ze smeekt en haar man drijft de snelheid nog op. Straks krijgen ze een ongeluk. Wie gaat hen hier dan zoeken in

deze godvergeten wildernis? Paniek. Sofie bibbert, ze duizelt. Haar hartslag maakt haar ongerust en plots vertraagt de auto.

Bij een houten staketsel dat schots en scheef aan weerskanten tegen woeste boomstammen leunt, zet hij de motor uit.

Sofie denkt aan een tijdelijke hut voor jagers tijdens het jachtseizoen. Talrijke klimopranken trekken zich naar omhoog, op zoek naar een straaltje licht om te kunnen overleven.

Gehaast stapt William uit. Eer zij de veiligheidsgordel heeft losgehaakt, sluit hij de auto af. Hij moet vooraf hebben uitgedokterd hoe hij haar zou kunnen blokkeren in de auto. Spijtig voor haar, hij is een handige Harry.

Het koude zweet breekt haar uit. Het is toch niet mogelijk dat hij dit krakkemikkige ding een vakantiehuis noemt. Hij is altijd al gierig geweest. Maar dit overtreft iedere verbeelding. Een dichtbegroeid, bijna overwoekerd bos dat normaliter onbereikbaar is en nergens een teken van leven. Het moet ongeveer middag zijn en toch is het hier al heel duister. Sofie zwijgt, ze volgt Williams gebaren met haar ogen. Ze ziet dat hij haar reistas uit de kofferbak neemt. Als hij even in haar richting kijkt, smeekt ze:

‘William, ik wil met je praten. Alsjeblieft?’

Maar hij zegt niets, hij grijnst. Hatelijk.

Sofie probeert rustig te blijven. Wat kan ze anders? Haar iPhone? Waar heeft ze die verdomd gelaten? Ach ja, in het handschoenkastje van haar auto op de parking aan het politiecommissariaat. Opeens, alsof een forse knuist haar bij de keel grijpt, hapt ze naar adem. Ze ziet William de blokhut binnengaan.

Omdat het licht van een zwakke gloeilamp niet sterk genoeg is, kan ze niets waarnemen. En wat ze hierbij voelt, daar heeft ze geen woorden voor. Het zou te erg klinken.

Om niet te verstikken in haar angst, hapt ze naar adem. Het wordt zwart voor haar ogen. Door dit ademtekort en de gevolgen van haar dronkenschap gisteravond, glijdt ze stilaan weg naar het onbeschreven niets.